

Bemærkninger til lovforslaget

Hovedsynspunkt

Der anvendes hvert år milliarder af skatteydernes penge til betaling for enkeltpersoners fortæring m.v.

Formålet med nærværende lovforslag er at opnå vidtrækkende besparelser på dette punkt.

Forslaget er en delvis genfremsættelse af Fremskridtspartiets lovforslag nr. L 159 af 18. februar 1983 (Folketingstidende 1982-83, tillæg A spalte 3349 og forhandlingerne sp. 8502).

Lov om restaurations- og hotelvirksomhed m.v., jf. lovbekendtgørelse nr. 186 af 25. marts 1988 kapitel 4, der er optrykt som bilag I til nærværende forslag, indeholder dansk rets hovedbestemmelser om kantiner.

Arbejds miljølovens bestemmelser

Arbejds miljø- og arbejderbeskyttelsesreglerne er fastlagt i lov om arbejdsmiljø, jf. lovbekendtgørelse nr. 646 af 18. december 1985, som ændret ved lov nr. 220 af 22. april 1987 og lov nr. 196 af 29. marts 1989.

Arbejds miljøloven siger, at der skal anvises medarbejderne passende plads til at indtage deres måltider og gives dem mulighed for at opvarme medbragt mad og drikke. Hvor arbejdets art gør det påkrævet eller naturligt, at medarbejderne ikke spiser i arbejdslokalet, skal der indrettes passende spiserum for vedkommende medarbejdere, hvis dette i øvrigt er rimeligt.

Nærværende forslag berører ikke arbejdsmiljølovgivningen, hvis forskrifter følgelig ikke påvirkes af forbudet i § 1.

Finansiering af kantiner og lignende

Når salg af mad, drikke, tobak og andre nydelsesmidler finder sted på arbejdspladser i den offentlige sektor, kræver forslaget, at salgsprisen fastsættes således, at der sker fuld dækning af alle omkostninger:

- administration, kasseapparat, telefon og administrationsinventar,
- råvarer og andre varer med løbende forbrug, f.eks. opvaskemidler, karklude og kaffefiltre,
- moms,

- inventar og andet udstyr, der tilgår ved fremstilling, udbud og salg af varenne,
- el, gas, vand og renovation, hvis forbrug skyldes varesalget,
- porcelæn, glas, bestik m.v.,
- kantinepersonale til tilberedning, betjening, afrydning og opvask,
- beregnet rimelig husleje for de benyttede lokaliteter, for så vidt der ikke betales (fuld) husleje.

Private virksomheder

Om private arbejdsgivere vil forlange den fulde omkostningsdækning, ligger uden for forslaget, der alene vil sikre, at skatteyderne ikke betaler til særlige befolkningsgruppers fortsatte særbegunstigelse. Mad, drikke, tobak og andre nydelsesmidler er en privatforbrugsudgift.

På en måde kan man godt sige, at skatteyderne også betaler for et udsnit af mad, drikke, tobak og andre nydelsesmidler, som ydes i den private sektor, for eksempel gennem arbejdspladskantiner med fradragsberettigede virksomhedstilskud. Nærværende forslag rammer ikke disse foreteelser. De fjernes bedst ved ophævelse af indkomstskatten.

At begynde generelt at pille ud af denne del af den betændte skattelovgivning er nok halsløs gerning, og vi må derfor døje med den i den – forhåbentlig meget korte – restlevetid, folketingsflertallet opretholder den asociale indkomstskattelovgivning. I denne overgangsperiode belemres vi så med det overgangsproblem, at private foretagender på dette punkt stilles bedre end offentlige arbejdspladser.

Her er det for det første klart, at institutioner, der får offentlige tilskud, som helt eller overvejende er bestemt til at dække deres underskud, selvsagt er omfattet af loven. Det gælder for eksempel P & T, DSB, telefonselskaberne, almennyttige boligselskaber, DONG, A/S Storebæltsforbindelsen osv. Men også Danmarks Radio og TV 2 må ophøre med billige kantinepriser, eftersom tvangslicensen er at regne som en skat. Afgrænsningen af, hvad der skal regnes som offentlig sektor, fremgår bl.a. af § 6 i Fremskridtspartiets lovforslag nr. L 222 om begrænsning af antallet af